

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Basilea Sacra Sive Episcopatus Et Episcoporum Basileensium Origo Ac Series

Sudan, Claudius

Brvntrvti, 1658

72. Joannes Franciscus à Schönauv.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11463

stitutus, suppositâ capiti sinistrâ, placidum mortis somnum obdormiit, *Anno Christi* anno Christi 1651. cûm quatuor, non amplius, annis, & mensibus novem, Cathedræ Basileensi præsedisset.

IOANNES FRAN-
CISCVS à SCHÖNAVV. 1651

Basileensis Episcopus.

LXXII.

HOc ipso, quo Antecessor obiit, Anno 1651. die 18. Septembris, à Cathedralium Basileensium Canonorum Collegio, Delemonti oppido Diœcesano, more legitimo, in Episcopalem sedem successus est Ioannes Franciscus, ex pervetusta Schônovviansium Nobilium familia oriundus. Fuit is à prima ætate bonis moribus ac litteris in scholis Patrum Societatis, Bruntruti, Friburgi Helvetiorum, & Lucernæ (dum bella

Dd

in

Anno
Christi
1651

in Imperio ferverent) optimè institutus. Romæ in Collegio Germanico, Philosophiæ & sacre Theologiæ curriculo emenso, ad patrios Lares reversus, mox Eistettensis, deinde Basileensis Ecclesiæ Cathedralis Canonicis adscriptus est. Illius postea Ecclesiæ Decanus, totam Diœcesin, exulante Episcopo interea, inter Suecicos tumultus magnâ industriâ & felicitate administravit, potiori ex parte, ab interitu conservavit. Eodem tempore ad Basileensem Præposituram in locum defuncti Guilielmi Christophori Blareri vocatus, & paulò post eiusdem Ecclesiæ lectus Antistes, ingenti gratulatione, & subditorum applausu exceptus est. Quo in munere nihil prius habuit, quam ut subiectum sibi populum & provinciam in securitate, & ab hostium incursibus indemnem constitueret. In hunc finem cogitaverat

*Anno
Christi
1633.*

taverat non modò antiquum cum Catholicis Cantonibus Helvetiæ renovare fœdus, sed illud quoque ad ceteros eiusdem gentis Acatholicos, ut ditioni suæ viciniore extendere. Quæ res æmulis quibusdam occasionem præbuit, bonum Principem traducendi apud sedem Apostolicam; quasi fœderis illa extensio in detrimentum fidei Orthodoxæ vergeret, non parùm quoque ipsis Catholicis Cantonibus obfutura. Quæ persuasio sanè præpostera, id effecit Romæ, ut electi Principis confirmatio ultra sesquiannum differretur; donec summus Pontifex hac de re disertius edoctus, intelligeret, fœdus illud, eò solùm spectare, ut à patriæ finibus propulsarentur hostes, salvâ semper religionis integritate. Atque ita denuò obtenta confirmatione, anno 1633. die 15. Iunij, quæ fuit Dominica secunda post Pente-

D d 2 costen,

Anno
Christi
1651.

costen, solenni ritu Episcopus in templo Patrum Societatis IESV consecratus à Reverendissimo Domino Thoma Henrici, Episcopo Chrysopolitano, Basileensis Ecclesiæ Suffraganeo, & Decano, ac ad S. Vrsicinum Præposito, assistentibus Reverendissimis Lucellensi & Beinvi-
lensi Abbatibus, in frequenti admodum, Canonorum, Nobilium, Procerum, ac populi coronâ, applaudente Civitate & Provincia. Rexit Ecclesiam annis quinque, mensibus duobus, industriâ singulari, temporibus cæteroquin admodum difficilibus. Fœdus olim cum septem Orthodoxis Helvetiæ Cantonibus initum renovavit, uno ante obitum suum anno, cum iisdem solennissimo apparatu, in quo consecrationem Episcopalem acceperat, templo Societatis IESV, præsentem incredibilem, Nobilium, vulgariûmq; homi-

hominum multitudine. Fuit ma-
gni & excelsi vir animi & judicij: in *Anno*
negociis pertractandis accuratus, *Christi*
fortis & constans in exequendis, Ec-
clesiasticæ simul & politicæ virtutis
scientissimus, Diversis in locis suæ
Diœcesis publicè ipfemet de sacro
suggestu, mirificâ eloquentiâ & fer-
vore ad populum peroravit, magno
omnium sensu, cùm fortè templa
Numini consecraret illic, aut certè
Diœcesis suæ loca lustraret. Ho-
spitalitatem, liberalitatēque erga
omnes impensè coluit, maximè verò
erga Religiosos & egenos, quibus se
larga sanè munificentia sæpius be-
neficum exhibuit, suis etiam ipse
manibus, dum iter ageret, obvios
pauperes dono aliquo beare piè de-
lectatus; ut meritò egenorum Pater
audierit. Patres Capucinos Brun-
trutum induxit, sub spe Cœnobij,
loco arcis contiguo, proximè exci-
D d 3 tandi.

Anno
Christi
1651.

tandi. Quam Principis voluntatem, pari utique affectu prosequetur Successor. Episcopatus reditus, novis auxit ferri-fodinis non procul Bielâ, ad Schuisslam torrentem, erectâ illic magnâ sanè & opportunissima liquando & tundendo ferro officinâ. Gymnasium litterarium, Bellonæ iniuriâ, ruinæ proximum, multis sumptibus restauravit, extructo in eius aula ad res Comicas magnifico theatro. In arce verò sua Bruntrutânâ, tum antiqui ædificii structuram, tum ipsum Principis superius Conclave in novam elegantemque formam redegit, fontem aquæ salientis ad arcis atrium induxit, longè plura voluens animo, si Deus ei vitam (quod omnes boni optâssent) in plures annos prorogâssent; ut virtutum exempla, quibus prælucere cœperat, diutius continuaret. Quid à cordato Principe spera-

sperare possent foederati, sat super-
que demonstravit ipse, vitam unā cū *Anna*
fortunis omnibus, religionis & da- *Christi*
tæ fidei causā positurus. Mirā pror- *1651,*
sus enituit illius pietas in Deum, &
Cœlites Patronos, ac longè maxi-
mè erga Deiparam Virginem san-
ctissimam, cuius dies festos omnes
arcto diei præcedentis jeiunio, so-
lenni consuetudine observari man-
davit: quod temperantiæ & afflictæ-
tionis genus aulæ toti commune
voluit. Diem Veneris insuper, quot
hebdomadis unica contentus refe-
ctione transigebat. Certè quàm
durus & immitis in suum corpus ex-
titerit, contorti in nodos funiculi, &
rubens sanguine cilicinum cingu-
lum exhibent, quæ dorso suo validè
& sæpe incusserat. Ad Breviarij
pensum, incredibile dictu est, quot
ille preces, & rerum Cœlestium pias
commentationes adiungeret, non

Anno
Christi
1651.

privatim modò, sed & publicè; cùm
præsertim supplicationibus, aliisque
celebritatibus interesse cōsuevit, de-
centissimâ corporis maiestate om-
nium animos ad similem pietatis
sensum impellens. Albo diversarum
Sodalitatū adscribi voluit, B. Virgi-
nis, & Venerabilis Sacramenti maxi-
mè, cuius honori propagando, nulli
labori, sed nec sumptibus pepercit,
ut id Sodalitium, in quo Præfecti
officioungebatur, cultu Numi-
nis Eucharistici excelleret: quam
ille ob causam diploma impetravit
Româ, quo Romanæ uniretur
Congregatio de Venerabili Sacra-
mento Bruntruti erecta. His aliis-
que plurimis animi dotibus eximiis
præditus erat Episcopus Ioannes
Franciscus: corpore adhæc robusto,
sed interiorum humorum defluxio-
nibus admodum obnoxio. Quo
malo, post haustas æstate mortem
præ-

præcedente acidulas, in peius auge-
fcente, propter exulcerationem pe-
dum, lecto se aliquamdiu continere
coactus est. Contractâ postremis
diebus gangrænâ, & pedum inflam-
matione ad interiora se recipiente,
subita & improvîsa syncopâ vel Apo-
plexiâ correptus, in arce sua Brun-
trutana occubuit, conscientiâ, quam
aliâs teneram habebat, priûs sollici-
tè & optimè, ut speramus, dispositâ,
30. Novembris, anno 1656. Octiduo
post in templo PP. Societatis I E S V,
Bruntruti infra summum altare, in
crypta Reverendissimi & Illustrissimi
Fundatoris Blareri, tumultus, roga-
tu Administratorum, temporis an-
gustiis non permittentibus eam
Româ petere licentiam.

Anno
Christi
1656.

Dd s

IOAN-